

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Di Belmonte v. Italia* - [72638/01](#)**

Hotărârea din 16.3.2010 [Secția a II-a]

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

Articolul 1 para. 1 din Protocolul nr. 1

Privarea de proprietate

Răspundere fiscală născută din amânarea executării de către autorități a unui ordin judecătoresc de plată a compensației pentru expropriere: *încălcare*

În fapt – În 1983, consiliul de district a expropriat o parte din terenul reclamantului, în vederea construirii unei locuințe cu chirie redusă. Reclamantul a inițiat proceduri împotriva consiliului de district, solicitând plata compensației pentru expropriere. Într-o hotărâre din 23 februarie 1990, care a devenit definitivă pe 8 mai 1991, Curtea de Apel a reținut că acesta era îndreptățit la o compensație echivalentă cu valoarea de piață a terenului, împreună cu dobânzile datorate pentru plata întârziată. În iunie 1991, reclamantul a solicitat în mod formal plata sumelor corespunzătoare, însă fără succes. Cu o lună mai târziu, acesta a solicitat de la tribunalul administrativ regional punerea în executare a hotărârii. În mai 1992, acesta a primit o rată inițială. Nu mai devreme de ianuarie 1995, după o serie de cereri adresate tribunalului administrativ regional, acesta a primit suma restantă. Totuși, această sumă a fost redusă în virtutea unei legi din 30 decembrie 1991, care prevedea că impozitul la o rată de 20% trebuia dedus la sursă din compensațiile pentru expropriere. Înainte de adoptarea legii, compensațiile pentru expropriere nu erau impozitate la sursă. Reclamantul a solicitat de la autoritățile fiscale rambursarea impozitului în discuție, de vreme ce exproprierea a avut loc înainte de intrarea în vigoare a noii legi fiscale. Ca ultimă instanță, Curtea de Casație a hotărât în favoarea autorităților.

În drept – Articolul 1 din Protocolul nr. 1: Legea în discuție se încadra în marja largă de apreciere a statului, având în vedere faptul că le revenea în primul rând autorităților naționale să decidă tipurile de impozite sau de contribuții impuse. Prin urmare, legea în sine nu putea fi considerată arbitrară. În mod evident, ea a fost aplicată în acest caz în ciuda faptului că a intrat în vigoare după exproprierea terenului reclamantilor și după ce hotărârea curții de apel care stabilea suma compensației pentru expropriere a devenit definitivă. Totuși, ea era deja în vigoare la data la care reclamantul a primit cele două rate ale compensației acordate. În orice eventualitate, posibilitatea aplicării retroactive a legii în discuție în cazul reclamantului nu ar fi încălcat, în sine, articolul 1 din Protocolul nr. 1, de vreme ce articolul nu interzicea, ca atare, aplicarea retroactivă a impozitelor. Totuși, înainte de intrarea în vigoare a legii, compensațiile pentru expropriere nu erau impozabile. Mai mult, legea a intrat în vigoare la mai mult de șapte luni de la data la care hotărârea curții de apel care stabilea suma compensației a devenit definitivă. Prin urmare, întârzierea executării hotărârii de către autorități a avut un impact decisiv pentru aplicarea noului sistem de impozitare, de vreme ce compensația acordată reclamantului nu ar fi făcut obiectul impozitării prevăzute de noua legislație fiscală, dacă hotărârea ar fi fost executată în mod corespunzător și punctual. Mai mult, ezitarea autorităților de a executa hotărârea curții de apel era confirmată de numeroase cereri pe care reclamantul a trebuit să le formuleze pentru a avea parte de plata deplină a sumei care îi era datorată. Aplicarea legii a perturbat echilibrul corect care trebuia asigurat între interesele generale ale comunității și protecția drepturilor fundamentale ale persoanei.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 1,100,000 EUR în privința prejudiciului material și 3,000 EUR în privința prejudiciului moral.